

[Rytter.]

saa godt som jeg, hvorledes man stiller sig i Sverige. Man indrømmer dèr, at den danske Regel er den retfærdigste set i Forhold til Barnefaderen og i Forhold til det offentlige, men ikke desto mindre vil man ikke gaa med til at indføre denne Regel i Sverige, fordi man ved paa offentlige Dokumenter at konstatere, at et Barn har flere Fædre, vil krænke Barnets Følelsesliv ganske overordentligt og ødelægge Barnets sociale Position i Fremtiden, og det bør man ikke gøre. Det vil jo nemlig komme til at fremgaa af offentlige Dokumenter, idet Barnet ikke faar Arveret, Navn o. s. v. Det er derfor en Sondring, jeg er bange for, og det er en Sondring, der er ny i dansk Ret. Før 1908 kendte man ikke dette med flere Barnefædre; saa blev det gennemført i 1908, og nu vil den højtærede Justitsminister desværre gaa et Skridt videre end den Alberti'ske Lov af 1908.

Den højtærede Justitsminister siger med hævet Røst: Den ærede Ordfører for Venstre lægger Erstatningssynspunktet til Grund, men det kan man ikke saadan uden videre gøre. Vel, det kan vi saa lade være med, men hvad gør den højtærede Justitsminister? Han lægger Straffesynspunktet til Grund. Han siger, at naar flere begaar en strafbar Handling, skal de alle sammen have Bøder, og disse skal indgaa i Statskassen. Men jeg tror dog ikke, at Ministeren vil føre sin Teori saa langt som til at sige: Forbindelser uden for Ægteskab er strafbare, naar der kommer et Barn, ligegyldigt om den paagældende er Barnefader eller ikke. Jeg frafalder Erstatningssynspunktet, for jeg har saa mange Synspunkter, der fører til det samme Resultat, men saa synes jeg ogsaa, den højtærede Justitsminister skal frafalde *sit* Synspunkt. Det kan ikke være velbegrundet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Arv udtalte den højtærede Justitsminister, at efter min Mening kunde Forlovelsesbørn godt faa Arveret og Samleveres Børn maaske ligeledes, men derimod ikke Børn af rent tilfældige Forbindelser. Jeg havde glædet mig til, at den højtærede Justitsminister vilde gaa ind for denne Sondring, hvilket han lod til at ville i Begyndelsen

af sin Tale, men den højtærede Minister gik saa pludselig over til en anden Sondring, nemlig om Barnet var født før eller efter, at Faderen indgik Ægteskab. Naar jeg nævnte disse Tilfælde, var det nu ikke, fordi jeg havde taget noget Standpunkt; jeg mente blot, at man ved Undersøgelser maatte sondre mellem disse Tilfælde. Den højtærede Justitsminister ved ogsaa meget godt, hvorfor jeg nævnte det Tilfælde med Samleverer, hvor Folk ikke vidste, at de paagældende ikke var gift. Den højtærede Minister kender lige saa godt som jeg det Tilfælde, hvor to havde levet sammen i nogle og tyve Aar, og Folk troede, de var gift, og de efterlod sig et Par Børn. Da Forældrene døde, kom det frem, at de ikke var gift, og det vakte Forbitrelse fra alle Sider, da der var Tale om, at disse Børn ikke skulde arve. Det var en meget indviklet Situation, men den blev heldigvis ordnet. Den højtærede Minister vil altsaa sondre imellem, om Barnet er født før eller efter, at Faderen indgik Ægteskab. Jeg kommer ganske vist til samme Resultat, siger Ministeren, men jeg indrømmer, at der er Grund til at gøre den Sondring. Ja, det mener jeg ogsaa, men hvorfor skulde man ikke undersøge det i de forskellige forekommende Tilfælde?

Den højtærede Justitsminister mente — det var bl. a. det, jeg tænkte paa, naar jeg før talte om den undertiden for Justitsministeren ejendommelige Stemmeføring —, at det var mærkeligt, at jeg ikke vilde have Sagen henvist til en Ikke-Interventionskommission eller Begravelsesudvalg — jeg mente for øvrigt i min Naivitet, at Kommissionen var kommet til et Resultat — eller til Folkenes Forbund. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Justitsminister vil sige den Slags Ting her i Rigsdagen. Herregud, lad os springe det over! Derimod vil jeg svare paa den højtærede Justitsministers Udtalelse om, at Erfaringerne fra Norge — Ministeren nævnte med Rette ikke Sverige — tyder paa, at disse Love er gode. Nej, det er ikke rigtigt. Erfaringerne fra Norge viser, som det udtrykkeligt siges i Bilagene her, at Lovene ikke har virket saa godt, som de, der var Tilhængere af disse Love, havde ventet. Omvendt har de heller ikke virket saa daarligt, som Modstanderne har truet med.